

Πρόταση οδηγίας του Συμβουλίου για την εξασφάλιση της πραγματικής φορολόγησης των εισοδημάτων από αποταμιεύσεις υπό μορφή τόκων στην Κοινότητα

(2001/C 270 E/31)

COM(2001) 400 τελικό — 2001/0164(CNS)

(Υποβλήθηκε από την Επιτροπή 19 Ιουλίου 2001)

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδίως το άρθρο 94,

έχοντας υπόψη την πρόταση της Επιτροπής,

έχοντας υπόψη τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου,

έχοντας υπόψη τη γνώμη της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής,

Εκτιμώντας τα εξής:

- (1) Η οδηγία 88/361/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 24ης Ιουνίου 1988 για την εφαρμογή του άρθρου 67 της συνθήκης⁽¹⁾ προβλέπει την από το 1990 πλήρη ελευθέρωση των κινήσεων κεφαλαίου που πραγματοποιούνται στην Κοινότητα μεταξύ των κατοίκων των κρατών μελών, συμπεριλαμβανομένων των άμεσων επενδύσεων. Η ελεύθερη κυκλοφορία των κεφαλαίων προβλέπεται στα άρθρα 56 έως 60 της συνθήκης.
- (2) Τα εισοδήματα από αποταμιεύσεις υπό μορφή τόκων από τις απαιτήσεις συνιστούν φορολογητέα εισοδήματα για τους κατοίκους όλων των κρατών μελών.
- (3) Δυνάμει του άρθρου 58 παράγραφος 1 της συνθήκης, τα κράτη μέλη έχουν το δικαίωμα να εφαρμόζουν τις οικείες διατάξεις της φορολογικής τους νομοθεσίας οι οποίες διακρίνουν μεταξύ φορολογουμένων που δεν βρίσκονται στην ίδια κατάσταση όσον αφορά την κατοικία τους ή τον τόπο όπου είναι επενδεδυμένα τα κεφάλαιά τους, καθώς και να λαμβάνουν όλα τα απαραίτητα μέτρα για την αποφυγή παραβάσεων των εθνικών νομοθετικών και κανονιστικών διατάξεων, ιδίως στον τομέα της φορολογίας.
- (4) Οι διατάξεις της φορολογικής νομοθεσίας των κρατών μελών που αποσκοπούν στην καταπολέμηση των καταχρήσεων ή της φοροδιαφυγής δεν πρέπει να αποτελούν, σύμφωνα με την παράγραφο 3, του άρθρου 58 της συνθήκης, ούτε μέσο αυθαίρετων διακρίσεων ούτε συγκεκριμένο περιορισμό της ελεύθερης κίνησης των κεφαλαίων και των πληρωμών όπως ορίζεται στο άρθρο 56 της συνθήκης.
- (5) Λόγω της έλλειψης συντονισμού των εθνικών φορολογικών καθεστώτων σχετικά με τη φορολογία των αποταμιεύσεων, ιδίως σε ό,τι αφορά την αντιμετώπιση των τόκων που εισπράττονται σε κάθε κράτος μέλος από μη κατοίκους, είναι σήμερα συνήθως δυνατό οι κάτοικοι των κρατών μελών να αποφεύγουν κάθε μορφή φορολογίας στο κράτος μέλος κατοικίας τους επί των τόκων που εισπράττουν σε κράτος μέλος διαφορετικό από το κράτος μέλος όπου κατοικούν.
- (6) Η δυνατότητα φοροδιαφυγής προκαλεί οικονομικές στρεβλώσεις στις κινήσεις κεφαλαίων μεταξύ κρατών μελών που δεν συμβιβάζονται με την ύπαρξη της Εσωτερικής Αγοράς

- (7) Σύμφωνα με τα συμπεράσματα ECOFIN της 1ης Δεκεμβρίου 1997, η Επιτροπή ενέκρινε στις 20 Μαΐου 1998⁽²⁾ πρόταση οδηγίας για την εξασφάλιση ελαχίστου επιπέδου πραγματικής φορολόγησης των εισοδημάτων από αποταμιεύσεις υπό μορφή τόκων στην Κοινότητα.
- (8) Η εν λόγω πρόταση αποτέλεσε αντικείμενο εντατικών συζητήσεων σε πολιτικό και τεχνικό επίπεδο από τον Ιούλιο του 1998 και εφεξής αλλά δεν κατέστη δυνατό να τύχει της ομόφωνης στήριξης των κρατών μελών.
- (9) Συνεπώς, η παρούσα οδηγία βασίζεται στη συναίνεση που επιτεύχθηκε στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της Σάντα Μαρία ντα Φέιρα της 19ης και 20ής Ιουνίου 2000 και, στη συνέχεια, στο Συμβούλιο ECOFIN της 26ης και 27ης Νοεμβρίου 2000.
- (10) Στόχος αυτής της οδηγίας είναι η διασφάλιση ότι τα διασυνοριακά εισοδήματα από αποταμιεύσεις υπό μορφή τόκων μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο πραγματικής φορολόγησης στο κράτος μέλος κατοικίας του φορολογούμενου σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία.
- (11) Το πεδίο εφαρμογής της παρούσας οδηγίας περιορίζεται στις πληρωμές τόκων που πραγματοποιούνται από φορέα πληρωμής που είναι εγκατεστημένος σε κράτος μέλος σε πραγματικούς δικαιούχους που συνιστούν φυσικά πρόσωπα και κατοικούν σε άλλα κράτη μέλη.
- (12) Εφόσον ο στόχος της παρούσας οδηγίας, ήτοι, η πραγματική φορολόγηση των διασυνοριακών εισοδημάτων από αποταμιεύσεις εντός της Κοινότητας, δεν είναι δυνατόν να επιτευχθεί σε ικανοποιητικό βαθμό από τα κράτη μέλη λόγω της έλλειψης συντονισμού των εθνικών συστημάτων φορολογίας του εισοδήματος από αποταμιεύσεις και δύναται συνεπώς να επιτευχθεί ευχερέστερα σε κοινοτικό επίπεδο, η Κοινότητα είναι σε θέση να λάβει μέτρα σύμφωνα με την αρχή της επικουρικότητας όπως ορίζεται στο άρθρο 5 της συνθήκης. Σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας, όπως ορίζεται στο εν λόγω άρθρο, η οδηγία αυτή περιορίζεται στο ελάχιστο απαραίτητο για την επίτευξη των εν λόγω στόχων και δεν υπερβαίνει το επίπεδο που απαιτείται για το σκοπό αυτό.
- (13) Ο φορέας πληρωμής είναι ο οικονομικός φορέας που καταβάλλει τόκους ή εξασφαλίζει την άμεση πληρωμή τόκων στον πραγματικό δικαιούχο. Η πληρωμή τόκων δεν περιλαμβάνει την απλή παθητική είσπραξη του ποσού που καταβάλλει τράπεζα ή χρηματοδοτικός οργανισμός στο λογαριασμό του πραγματικού δικαιούχου.
- (14) Για τον καθορισμό της έννοιας της πληρωμής τόκων και του μηχανισμού του φορέα πληρωμής, γίνεται αναφορά στην οδηγία 85/611/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 20ής Δεκεμβρίου 1985 για το συντονισμό των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων σχετικά με ορισμένους οργανισμούς συλλογικών επενδύσεων σε κινητές αξίες (ΟΣΕΚΑ)⁽³⁾.

⁽¹⁾ ΕΕ L 178 της 8.7.1988, σ. 5.

⁽²⁾ ΕΕ C 212 της 8.7.1998, σ. 13.

⁽³⁾ ΕΕ L 375 της 31.12.1985, σ. 3.

- (15) Το πεδίο εφαρμογής της παρούσας οδηγίας πρέπει να περιοριστεί στη φορολογία του εισοδήματος από αποταμιεύσεις υπό μορφή τόκων που απορρέουν από απαιτήσεις, προς αποφυγή τυχόν θεμάτων που σχετίζονται με τη φορολόγηση συντάξεων και ασφαλιστικών παροχών.
- (16) Ο στόχος της διασφάλισης της πραγματικής φορολόγησης των πληρωμών τόκων είναι δυνατόν να επιτευχθεί χάρη στην ανταλλαγή πληροφοριών που αφορούν τις πληρωμές τόκων μεταξύ των κρατών μελών.
- (17) Η οδηγία 77/799/ΕΟΚ της 19ης Δεκεμβρίου 1977 για την αμοιβαία συνδρομή των αρμοδίων αρχών στον τομέα της άμεσης και της έμμεσης φορολογίας⁽¹⁾, παρέχει ήδη στα κράτη μέλη τη βάση ανταλλαγής πληροφοριών για φορολογικούς σκοπούς και θα πρέπει, κατά κανόνα, να εφαρμόζεται ομοίως στην ανταλλαγή πληροφοριών στο πλαίσιο της παρούσας οδηγίας.
- (18) Η αυτόματη ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ των κρατών μελών όσον αφορά τις πληρωμές τόκων που καλύπτονται από την παρούσα οδηγία συνιστά εκ των ουκ άνευ προϋπόθεση για τη διασφάλιση της πραγματικής φορολόγησης διασυννοριακών πληρωμών τόκων.
- (19) Είναι συνεπώς σκόπιμο να μην επιτρέπεται στα κράτη μέλη που ανταλλάσσουν πληροφορίες, κατ' εφαρμογή της παρούσας οδηγίας, να βασίζονται στα όρια ανταλλαγής πληροφοριών που αναφέρονται στο άρθρο 8 της οδηγίας 77/799/ΕΟΚ.
- (20) Προκειμένου να τους παρασχεθεί περισσότερος χρόνος για να προσαρμόσουν τη νομοθεσία τους, το Βέλγιο, το Λουξεμβούργο και η Αυστρία δεν πρέπει να υποχρεούνται να ανταλλάσσουν πληροφορίες για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας κατά τη διάρκεια μεταβατικής περιόδου επτά ετών μετά την έναρξη ισχύος της εν λόγω οδηγίας. Ωστόσο, θα πρέπει να λαμβάνουν σχετικές πληροφορίες από τα άλλα κράτη μέλη.
- (21) Κατά τη διάρκεια της μεταβατικής αυτής περιόδου, τα εν λόγω κράτη μέλη υποχρεούνται να διασφαλίζουν ελάχιστο επίπεδο πραγματικής φορολόγησης του εισοδήματος από τις αποταμιεύσεις υπό μορφή τόκων με την επιβολή καθεστώτος παρακράτησης φόρου στην πηγή.
- (22) Τα εν λόγω κράτη μέλη οφείλουν να μεταβιβάσουν το μεγαλύτερο μέρος των εσόδων από τον παρακρατούμενο φόρο στο κράτος μέλος κατοικίας του πραγματικού δικαιούχου των τόκων.
- (23) Τα προαναφερόμενα κράτη μέλη θα πρέπει να προβλέψουν διαδικασία βάσει της οποίας θα παρέχεται η δυνατότητα στους πραγματικούς δικαιούχους που κατοικούν σε άλλα κράτη μέλη να αποφεύγουν την επιβολή του καθεστώτος παρακράτησης φόρου στην πηγή εξουσιοδοτώντας τον φορέα πληρωμής τους να δηλώσει τις πληρωμές τόκων ή υποβάλλοντας πιστοποιητικό που έχει εκδώσει η αρμόδια αρχή του κράτους μέλους κατοικίας τους.
- (24) Το κράτος μέλος κατοικίας του πραγματικού δικαιούχου οφείλει να διασφαλίσει την εξάλειψη της διπλής φορολογίας των πληρωμών τόκων που ενδεχομένως να προκύψει από την εφαρμογή παρακράτησης φόρου στην πηγή σύμφωνα με τις διαδικασίες που ορίζονται στην παρούσα οδηγία. Για το σκοπό αυτό, θα χορηγήσει πίστωση φόρου ίση με το παρακρατηθέν στην πηγή ποσό, μέχρι του ποσού του φόρου που οφείλεται στο έδαφός του για τους τόκους αυτούς και θα επιστρέψει στον πραγματικό δικαιούχο το επιπλέον ποσό του παρακρατηθέντος φόρου.
- (25) Προκειμένου να αποφευχθούν τυχόν στρεβλώσεις της αγοράς, η παρούσα οδηγία πρέπει, κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου, να μην εφαρμόζεται στις πληρωμές τόκων επί των υφιστάμενων εγχώριων και διεθνών ομολογιών και άλλων διαπραγματευσίμων χρεωστικών τίτλων των οποίων τα ενημερωτικά φυλλάδια έχουν εγκριθεί πριν από την 1η Μαρτίου 2001 ή, ελλείψει ενημερωτικών δελτίων, που έχουν εκδοθεί πριν από αυτή την ημερομηνία.
- (26) Τα κράτη μέλη που επιβάλλουν καθεστώς παρακράτησης φόρου στην πηγή θα πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να απαλλάσσουν τους φορείς πληρωμής που ενεργούν εξ ονόματος διεθνών οργανισμών που εκδίδουν χρεωστικούς τίτλους από την υποχρέωση παρακράτησης φόρου στην πηγή επί των τόκων που καταβάλλονται για τους εν λόγω χρεωστικούς τίτλους, σε περίπτωση που η υποχρέωση αυτή αντιβαίνει σε διεθνείς συμφωνίες που έχουν συναφθεί από τα εν λόγω κράτη μέλη και αφορούν αυτούς τους οργανισμούς.
- (27) Η παρούσα οδηγία δεν εμποδίζει τα κράτη μέλη να εφαρμόσουν άλλους τύπους παρακράτησης φόρου στην πηγή επί των τόκων που προκύπτουν στα εδάφη τους διαφορετικούς από αυτούς που αναφέρονται σε αυτή την οδηγία.
- (28) Η Επιτροπή οφείλει να υποβάλλει ανά τριετία έκθεση σχετική με την εφαρμογή της παρούσας οδηγίας και να προτείνει στο Συμβούλιο τυχόν τροποποιήσεις που κρίνονται αναγκαίες προκειμένου να διασφαλιστεί η καλύτερη πραγματική φορολόγηση των εισοδημάτων από αποταμιεύσεις καθώς και η εξάλειψη των ανεπιθύμητων στρεβλώσεων του ανταγωνισμού.
- (29) Η παρούσα οδηγία σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα και τις αρχές που αναγνωρίζονται, ειδικότερα, από το Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης,

ΕΞΕΛΩΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΟΔΗΓΙΑ:

ΚΕΦΑΛΑΙΟ I

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 1

Αντικείμενο

1. Στόχος της παρούσας οδηγίας είναι να διασφαλίσει ότι το εισόδημα από τις αποταμιεύσεις υπό μορφή τόκων που πραγματοποιούνται σε ένα κράτος μέλος προς τους πραγματικούς δικαιούχους που είναι φυσικά πρόσωπα εγκατεστημένα σε άλλο κράτος μέλος είναι δυνατόν να αποτελέσει αντικείμενο πραγματικής φορολόγησης σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία του τελευταίου κράτους μέλους.

2. Τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα απαραίτητα μέτρα για να διασφαλιστεί η εκτέλεση των καθηκόντων που απαιτούνται για την εφαρμογή της παρούσας οδηγίας από τους φορείς πληρωμής, οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι στο έδαφός τους, ανεξαρτήτως του τόπου εγκατάστασης του οφειλέτη του χρεωστικού τίτλου που παράγει αυτούς τους τόκους.

⁽¹⁾ ΕΕ L 336 της 27.12.1997, σ. 15.

Άρθρο 2

Ορισμός του πραγματικού δικαιούχου

1. Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, ως «πραγματικός δικαιούχος» νοείται το φυσικό πρόσωπο που εισπράττει τόκους για ίδιο σκοπό ή οποιοδήποτε φυσικό πρόσωπο προς όφελος του οποίου διασφαλίζεται πληρωμή τόκων, εκτός αν μπορεί να παράσχει αποδεικτικά στοιχεία ότι δεν τους έχει εισπράξει για ίδιο λογαριασμό. Δεν θεωρείται ως πραγματικός δικαιούχος σε περίπτωση που:

- α) ενεργεί ως φορέας πληρωμής κατά την έννοια του άρθρου 4 παράγραφος 1, ή
- β) ενεργεί εξ ονόματος νομικού προσώπου, οργανισμού που φορολογείται επί των κερδών του βάσει των γενικών ρυθμίσεων φορολογίας των επιχειρήσεων, ΟΣΕΚΑ κατά την έννοια της οδηγίας 85/611/ΕΟΚ ή οργανισμού που αναφέρεται στο άρθρο 4 παράγραφος 2 της παρούσας οδηγίας και, στην τελευταία περίπτωση, αποκαλύπτει την επωνυμία και τη διεύθυνση του εν λόγω οργανισμού στον οικονομικό φορέα που καταβάλλει τους τόκους και ο τελευταίος κοινοποιεί αυτές τις πληροφορίες στο κράτος μέλος εγκατάστασής του, ή
- γ) ενεργεί εξ ονόματος άλλου φυσικού προσώπου που είναι ο πραγματικός δικαιούχος και αποκαλύπτει στον φορέα πληρωμής τα στοιχεία ταυτότητας του πραγματικού δικαιούχου σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 2.

2. Στην περίπτωση που ο φορέας πληρωμής έχει στη διάθεσή του στοιχεία που οδηγούν στο συμπέρασμα ότι το φυσικό πρόσωπο στο οποίο καταβάλλονται τόκοι ή για το οποίο εξασφαλίζεται η πληρωμή τόκων ενδεχομένως να μην είναι ο πραγματικός δικαιούχος, λαμβάνει κατάλληλα μέτρα για να προσδιορίσει την ταυτότητα του πραγματικού δικαιούχου, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 2. Αν ο φορέας πληρωμής αδυνατεί να προσδιορίσει τον πραγματικό δικαιούχο, το εν λόγω φυσικό πρόσωπο θεωρείται ως πραγματικός δικαιούχος.

Άρθρο 3

Στοιχεία ταυτότητας και κατοικία του πραγματικού δικαιούχου

1. Κάθε κράτος μέλος εγκρίνει και διασφαλίζει την εφαρμογή στο έδαφός των αναγκαίων διαδικασιών που επιτρέπουν στον φορέα πληρωμής να προσδιορίζει τους πραγματικούς δικαιούχους και την κατοικία τους για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας.

Οι διαδικασίες αυτές πληρούν τους ελάχιστους κανόνες που καθορίζονται στις παραγράφους 2 και 3.

2. Για να προσδιορισθεί η ταυτότητα του πραγματικού δικαιούχου, εφαρμόζονται οι ακόλουθοι ελάχιστοι κανόνες:

- α) όσον αφορά τις συμβατικές σχέσεις που έχουν συναφθεί πριν από την ημερομηνία εφαρμογής της οδηγίας, ο φορέας πληρωμής προσδιορίζει την ταυτότητα του πραγματικού δικαιούχου, ήτοι το όνομα και τη διεύθυνσή του, χρησιμοποιώντας τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή του, ειδικότερα, σύμφωνα με τους ισχύοντες κανονισμούς στο κράτος εγκατάστασής του καθώς και με την οδηγία 91/308/ΕΟΚ (1).

- β) Όσον αφορά τις συμβατικές σχέσεις που έχουν συναφθεί από την ημερομηνία εφαρμογής της οδηγίας και εξής, ο φορέας πληρωμής προσδιορίζει την ταυτότητα του πραγματικού δικαιούχου, ήτοι, το όνομα, τη διεύθυνση και τον αριθμό φορολογικού μητρώου ή άλλο αναγνωριστικό αριθμό ή, ελλείψει ενός τέτοιου αριθμού, την ημερομηνία και τον τόπο γέννησης του πραγματικού δικαιούχου.

3. Για να προσδιορισθεί η κατοικία του πραγματικού δικαιούχου για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, εφαρμόζονται οι ακόλουθοι ελάχιστοι κανόνες:

- α) όσον αφορά τις συμβατικές σχέσεις που έχουν συναφθεί πριν από την 1η Ιανουαρίου 2001, ο φορέας πληρωμής προσδιορίζει την κατοικία του πραγματικού δικαιούχου χρησιμοποιώντας τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή του, ειδικότερα, σύμφωνα με τους ισχύοντες κανονισμούς στο κράτος εγκατάστασής του καθώς και με την οδηγία 91/308/ΕΟΚ.
- β) όσον αφορά τις συμβατικές σχέσεις που θα συναφθούν από την ημερομηνία έναρξης ισχύος της παρούσας οδηγίας και εξής, ο φορέας πληρωμής προσδιορίζει την κατοικία του δικαιούχου σύμφωνα με την ακόλουθη διαδικασία:

- i) Όσον αφορά τα φυσικά πρόσωπα που είναι κάτοχοι διαβατηρίου ή παρεμφερούς επίσημου εγγράφου που έχει εκδώσει κράτος μέλος και τα οποία δηλώνουν ότι είναι κάτοικοι τρίτης χώρας, η κατοικία καθορίζεται μέσω πιστοποιητικού κατοικίας που εκδίδεται από την αρμόδια αρχή της τρίτης χώρας στην οποία το εν λόγω φυσικό πρόσωπο ισχυρίζεται ότι κατοικεί.

- ii) Σε όλες τις άλλες περιπτώσεις, ως κατοικία θεωρείται η χώρα μόνιμης κατοικίας του πραγματικού δικαιούχου.

- γ) Όσον αφορά τις συμβατικές σχέσεις που συνήφθησαν μεταξύ της 1ης Ιανουαρίου 2001 και της ημερομηνίας έναρξης ισχύος της οδηγίας, ο φορέας πληρωμής εξακριβώνει την κατοικία του πραγματικού δικαιούχου σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται για τις συμβατικές σχέσεις που συνάπτονται από την ημερομηνία έναρξης ισχύος της οδηγίας και εξής.

Άρθρο 4

Ορισμός του φορέα πληρωμής

1. Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, ως «φορέας πληρωμής» νοείται οποιοσδήποτε οικονομικός φορέας, ο οποίος καταβάλλει τόκους στον πραγματικό δικαιούχο ή εξασφαλίζει την καταβολή τόκων προς άμεσο όφελος αυτού, ανεξαρτήτως του αν είναι ο οφειλέτης της τοκοφόρας απαίτησης ή η επιχείρηση στην οποία έχει αναθέσει ο οφειλέτης ή ο πραγματικός δικαιούχος την πληρωμή των τόκων ή την εξασφάλιση αυτής της πληρωμής.

2. Κάθε φορέας που είναι εγκατεστημένος σε κράτος μέλος στο οποίο καταβάλλονται τόκοι ή για το οποίο εξασφαλίζεται η καταβολή τόκων προς όφελος του πραγματικού δικαιούχου θεωρείται επίσης ως φορέας πληρωμής κατά την εν λόγω πληρωμή ή εξασφάλιση της πληρωμής, υπό τον όρο ότι:

(1) ΕΕ L 166 της 28.6.1991, σ. 77.

- α) δεν είναι νομικό πρόσωπο·
- β) δεν φορολογείται επί των κερδών του βάσει των γενικών ρυθμίσεων φορολογίας των επιχειρήσεων·
- γ) δεν συνιστά ΟΣΕΚΑ κατά την έννοια της οδηγίας 85/611/ΕΟΚ.

Ο οικονομικός φορέας που καταβάλλει τόκους σε έναν τέτοιο φορέα που είναι εγκατεστημένος σε άλλο κράτος μέλος ή εξασφαλίζει την καταβολή τόκων για αυτόν, ο οποίος θεωρείται ως φορέας πληρωμής βάσει της παρούσας παραγράφου, κοινοποιεί την επωνυμία και τη διεύθυνση του φορέα καθώς και το συνολικό ποσό των τόκων που του κατέβαλε ή που εξασφάλισε την καταβολή στην αρμόδια αρχή του κράτους μέλους εγκατάστασής του, η οποία στη συνέχεια διαβιβάζει τα στοιχεία αυτά στην αρμόδια αρχή του κράτους μέλους εγκατάστασης του φορέα.

3. Ο φορέας που αναφέρεται στην παράγραφο 2 έχει, ωστόσο, το δικαίωμα να τυγχάνει μεταχείρισης ΟΣΕΚΑ κατά την έννοια της οδηγίας 85/611/ΕΟΚ, για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας. Η άσκηση αυτού του δικαιώματος κοινοποιείται στο κράτος μέλος εγκατάστασης του φορέα.

Τα κράτη μέλη θεσπίζουν τους λεπτομερείς κανόνες για την άσκηση αυτού του δικαιώματος.

4. Σε περίπτωση που ο οικονομικός φορέας και ο φορέας που αναφέρεται στην παράγραφο 2 είναι εγκατεστημένοι στο ίδιο κράτος μέλος, το εν λόγω κράτος μέλος λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα για την εξασφάλιση της συμμόρφωσης του φορέα, αν ενεργεί ως φορέας πληρωμής, προς τις διατάξεις της παρούσας οδηγίας.

Άρθρο 5

Προσδιορισμός της αρμόδιας αρχής

Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, ως «αρμόδια αρχή» νοείται:

- α) όσον αφορά τα κράτη μέλη, οποιαδήποτε από τις αρχές που έχουν αυτά κοινοποιήσει στην Επιτροπή και
- β) όσον αφορά τρίτες χώρες, η αρμόδια αρχή για τους σκοπούς των διμερών ή πολυμερών φορολογικών συμβάσεων ή, ελλείψει αυτής, κάθε άλλη αρχή που είναι αρμόδια για την έκδοση πιστοποιητικών φορολογικής κατοικίας.

Άρθρο 6

Ορισμός των τόκων

1. Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, ως «τόκοι» νοούνται:

- α) Οι καταβληθέντες ή εγγεγραμμένοι σε λογαριασμό τόκοι από πάσης φύσεως απαιτήσεις, που συνοδεύονται ή όχι από ενυπόθηκες εγγυήσεις ή από ρήτρα συμμετοχής στα κέρδη του οφειλέτη, ιδίως δε τα εισοδήματα από τίτλους του δημοσίου και ομολογιακά δάνεια, συμπεριλαμβανομένων των προμηθειών και δώρων που συνδέονται με αυτά. Οι τόκοι υπερημερίας δεν θεωρούνται ως τόκοι.
- β) οι δεδουλευμένοι ή κεφαλαιοποιημένοι τόκοι κατά την πώληση, την εξαγορά ή την εξόφληση των απαιτήσεων που αναφέρονται στο στοιχείο α)

γ) το εισόδημα που προκύπτει από την καταβολή τόκων, είτε άμεσα είτε μέσω οργανισμού που αναφέρεται στο άρθρο 4 παράγραφος 2, το οποίο διανέμεται από:

- i) ΟΣΕΚΑ, κατά την έννοια της οδηγίας 85/611/ΕΟΚ,
- ii) οργανισμούς που έχουν ασκήσει το δικαίωμα που προβλέπεται στο άρθρο 4 παράγραφος 3 και
- iii) οργανισμούς συλλογικών επενδύσεων που είναι εγκατεστημένοι εκτός του εδάφους που αναφέρεται στο άρθρο 7·

δ) το εισόδημα που προκύπτει από την πώληση, την εξαγορά ή την εξόφληση μετοχών ή μεριδίων στους ακόλουθους οργανισμούς και επιχειρήσεις, αν έχουν επενδύσει ποσοστό ανώτερο του 40 % του ενεργητικού τους σε απαιτήσεις που αναφέρονται στο στοιχείο α) ή σε άλλες μετοχές ή μερίδια που ορίζονται στο παρόν εδάφιο:

- i) ΟΣΕΚΑ, κατά την έννοια της οδηγίας 85/611/ΕΟΚ,
- ii) οργανισμούς που έχουν ασκήσει το δικαίωμα που προβλέπεται στο άρθρο 4 παράγραφος 3,
- iii) οργανισμούς συλλογικών επενδύσεων που είναι εγκατεστημένοι εκτός του εδάφους που αναφέρεται στο άρθρο 7.

2. Όσον αφορά την παράγραφο 1 στοιχείο γ), σε περίπτωση που ο φορέας πληρωμής δεν έχει στη διάθεσή του στοιχεία σχετικά με το μέρος του εισοδήματος που προέρχεται από την πληρωμή τόκων, το συνολικό ποσό του εισοδήματος θεωρείται ως πληρωμή τόκων.

3. Όσον αφορά την παράγραφο 1 στοιχείο δ), σε περίπτωση που ο φορέας πληρωμής δεν έχει στη διάθεσή του στοιχεία σχετικά με το ποσοστό του ενεργητικού που επενδύεται σε απαιτήσεις ή σε μετοχές ή μερίσματα που προβλέπονται στη συγκεκριμένη παράγραφο, το ποσοστό αυτό θεωρείται ότι υπερβαίνει το 40 %.

4. Όταν οι τόκοι, όπως ορίζονται στην παράγραφο 1, καταβάλλονται ή πιστώνονται σε λογαριασμό οργανισμού που αναφέρεται στο άρθρο 4 παράγραφος 2, αν ο εν λόγω οργανισμός δεν έχει ασκήσει το δικαίωμα που προβλέπεται στο άρθρο 4 παράγραφος 3, θεωρούνται ως πληρωμές τόκων για τον εν λόγω οργανισμό.

5. Όσον αφορά την παράγραφο 1 στοιχεία β) και δ), τα κράτη μέλη έχουν το δικαίωμα να ζητούν από τους φορείς πληρωμής που είναι εγκατεστημένοι στο έδαφός τους να υπολογίζουν τους τόκους σε ετήσια βάση κατά τη διάρκεια περιόδου που δεν υπερβαίνει το έτος και να θεωρούν τους ετήσιους αυτούς τόκους ως πληρωμή τόκων ακόμη και αν δεν διενεργηθεί πώληση, εξαγορά ή εξόφληση κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου.

6. Κατά παρέκκλιση από την παράγραφο 1 στοιχεία γ) και δ), τα κράτη μέλη έχουν το δικαίωμα να εξαιρέσουν από τον ορισμό των τόκων το εισόδημα που αναφέρεται στις συγκεκριμένες διατάξεις από επιχειρήσεις ή οργανισμούς που εδρεύουν εντός του εδάφους τους, σε περίπτωση που το ποσοστό του χαρτοφυλακίου των εν λόγω οργανισμών που έχει επενδυθεί σε απαιτήσεις οι οποίες αναφέρονται στην παράγραφο 1 στοιχείο α) δεν υπερβαίνει το 15 %.

Η άσκηση αυτού του δικαιώματος από κράτος μέλος είναι δεσμευτική και για άλλα κράτη μέλη.

7. Μετά το τέλος της μεταβατικής περιόδου που αναφέρεται στο άρθρο 10, το ποσοστό που αναφέρεται στην παράγραφο 1 στοιχείο δ) και στην παράγραφο 3 θα ανέλθει σε 15 %.

8. Τα ποσοστά που αναφέρονται στην παράγραφο 1 στοιχείο δ και στην παράγραφο 6 καθορίζονται βάσει της επενδυτικής πολιτικής, όπως ορίζεται στον κανονισμό και στα καταστατικά έγγραφα των εν λόγω επιχειρήσεων και οργανισμών και, ελλείψει αυτών, βάσει της σύνθεσης του ενεργητικού τους.

Άρθρο 7

Εδαφικό πεδίο εφαρμογής

Η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται στους τόκους που καταβάλλονται από φορέα πληρωμής εγκατεστημένο σε έδαφος όπου εφαρμόζεται η συνθήκη δυνάμει του άρθρου 299 αυτής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II

ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΩΝ

Άρθρο 8

Υποβολή στοιχείων από τον φορέα πληρωμής

1. Το ελάχιστο επίπεδο πληροφοριών που θα πρέπει να υποβάλλεται από τον φορέα πληρωμής στην αρμόδια αρχή του κράτους μέλους εγκατάστασής του περιλαμβάνει:

- α) τα στοιχεία ταυτότητας και την κατοικία του πραγματικού δικαιούχου που προσδιορίζονται σύμφωνα με το άρθρο 3·
- β) το όνομα και τη διεύθυνση του φορέα πληρωμής·
- γ) τον αριθμό λογαριασμού του πραγματικού δικαιούχου ή, ελλείψει αυτού, τα στοιχεία της απαίτησης που αποτελεί γενεσιουργό αιτία των καταβαλλόμενων τόκων, και
- δ) στοιχεία σχετικά με την πληρωμή των τόκων σύμφωνα με τη δεύτερη παράγραφο.

2. Ο φορέας πληρωμής παρέχει τουλάχιστον τις ακόλουθες πληροφορίες όσον αφορά την πληρωμή τόκων:

- α) σε περίπτωση καταβολής τόκων κατά την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 1 στοιχείο α): το ποσό των καταβληθέντων ή πιστωθέντων τόκων·
- β) σε περίπτωση καταβολής τόκων κατά την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 1 στοιχείο β) ή δ): είτε το ποσό του τόκου ή του εισοδήματος που αναφέρεται σε αυτές τις παραγράφους είτε το συνολικό ποσό των εσόδων από την πώληση, την εξαγορά ή την εξόφληση·
- γ) σε περίπτωση καταβολής τόκων κατά την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 1 στοιχείο γ): είτε το ποσό του εισοδήματος που αναφέρεται σε αυτή την παράγραφο είτε το συνολικό διανεμόμενο ποσό·
- δ) σε περίπτωση καταβολής τόκων κατά την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 4: το ποσό του τόκου που αναλογεί σε κάθε μέλος του οργανισμού που αναφέρεται στο άρθρο 4 παράγραφος 2 οι οποίοι πληρούν τους όρους των άρθρων 1 παράγραφος 1 και 2 παράγραφος 1·

ε) σε περίπτωση που κράτος μέλος έχει ασκήσει το δικαίωμα που προβλέπεται στο άρθρο 6 παράγραφος 5: το ποσό του ετήσιου τόκου.

Άρθρο 9

Αυτόματη ανταλλαγή πληροφοριών

1. Η αρμόδια αρχή του κράτους μέλους του φορέα πληρωμής κοινοποιεί τις πληροφορίες που προβλέπονται στο άρθρο 8 στην αρμόδια αρχή του κράτους μέλους κατοικίας του πραγματικού δικαιούχου.

2. Η κοινοποίηση πληροφοριών διεξάγεται αυτομάτως τουλάχιστον μία φορά το χρόνο, εντός εξαμήνου μετά το τέλος του φορολογικού έτους του κράτους μέλους του φορέα πληρωμής, όσον αφορά το σύνολο των τόκων που κατεβλήθησαν κατά τη διάρκεια του συγκεκριμένου έτους.

3. Το άρθρο 8 της οδηγίας 77/799/ΕΟΚ ⁽¹⁾ δεν εφαρμόζεται στις πληροφορίες που παρέχονται στο πλαίσιο του παρόντος κεφαλαίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ III

ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 10

Μεταβατική περίοδος

Κατά τη διάρκεια μεταβατικής περιόδου επτά ετών μετά την έναρξη ισχύος της παρούσας οδηγίας και με την επιφύλαξη του άρθρου 13 παράγραφος 1, το Βέλγιο, το Λουξεμβούργο και η Αυστρία δεν υποχρεούνται να εφαρμόσουν τις διατάξεις του κεφαλαίου II.

Ωστόσο, λαμβάνουν πληροφορίες από τα άλλα κράτη μέλη σύμφωνα με το κεφάλαιο II.

Άρθρο 11

Παρακράτηση φόρου στην πηγή

1. Κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου που προβλέπεται στο άρθρο 10, το Βέλγιο, το Λουξεμβούργο και η Αυστρία διασφαλίζουν ελάχιστο επίπεδο πραγματικής φορολόγησης εισοδημάτων από αποταμιεύσεις υπό μορφή τόκων επιβάλλοντας συντελεστή παρακράτησης φόρου στην πηγή ύψους 15 % κατά τη διάρκεια των τριών πρώτων ετών της μεταβατικής περιόδου και συντελεστή ύψους 20 % για το υπόλοιπο διάστημα.

2. Ο φορέας πληρωμής επιβάλλει παρακράτηση του φόρου στην πηγή ως εξής:

- α) σε περίπτωση καταβολής τόκων κατά την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 1 στοιχείο α: στο ποσό των καταβληθέντων ή πιστωθέντων τόκων·
- β) σε περίπτωση καταβολής τόκων κατά την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 1 στοιχείο β) ή δ): στο ποσό του τόκου ή του εισοδήματος που αναφέρεται σε αυτές τις παραγράφους ή με εισφορά ισοδύναμου αποτελέσματος που θα βαρύνει τον δικαιούχο επί του συνολικού ποσού των εσόδων από την πώληση, την εξαγορά ή την εξόφληση·

⁽¹⁾ ΕΕ L 336 της 27.12.1977, σ. 15.

γ) σε περίπτωση καταβολής τόκων κατά την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 1 στοιχείο γ): στο ποσό του εισοδήματος που αναφέρεται σε αυτή την παράγραφο·

δ) σε περίπτωση καταβολής τόκων κατά την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 4: στο ποσό του τόκου που αναλογεί σε έκαστο των μελών του οργανισμού που αναφέρεται στο άρθρο 4 παράγραφος 2 οι οποίοι πληρούν τους όρους των άρθρων 1 παράγραφος 1 και 2 παράγραφος 1·

ε) σε περίπτωση που κράτος μέλος έχει ασκήσει το δικαίωμα που προβλέπεται στο άρθρο 6 παράγραφος 5: στο ποσό του ετήσιου τόκου.

3. Για τους σκοπούς της παραγράφου 2 στοιχεία α) και β), η παρακράτηση φόρου στην πηγή πραγματοποιείται κατ' αναλογία της περιόδου κατοχής της απαίτησης από τον πραγματικό δικαιούχο.

Σε περίπτωση που ο φορέας πληρωμής δεν είναι σε θέση να καθορίσει την περίοδο κατοχής βάσει των πληροφοριών που έχει στη διάθεσή του, θεωρεί ότι ο πραγματικός δικαιούχος είναι κάτοχος της απαίτησης καθ' όλη τη διάρκεια της ύπαρξής της εκτός αν ο τελευταίος παράσχει αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με την ημερομηνία απόκτησής της.

4. Η επιβολή παρακράτησης φόρου στην πηγή από το κράτος μέλος του φορέα πληρωμής δεν εμποδίζει το κράτος μέλος κατοικίας του πραγματικού δικαιούχου να φορολογήσει το εισόδημα σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία, τηρουμένης της συνθήκης.

Άρθρο 12

Κατανομή των εσόδων

Τα κράτη μέλη που επιβάλλουν παρακράτηση φόρου στην πηγή σύμφωνα με το άρθρο 11 διατηρούν το 25 % του εν λόγω φόρου και μεταβιβάζουν το 75 % των εσόδων στο κράτος μέλος κατοικίας του πραγματικού δικαιούχου των τόκων. Η μεταβίβαση αυτή πραγματοποιείται το αργότερο εντός εξαμήνου μετά το τέλος του φορολογικού έτους του κράτους μέλους του φορέα πληρωμής.

Τα κράτη μέλη που επιβάλλουν παρακράτηση φόρου στην πηγή λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να διασφαλίσουν την ορθή λειτουργία του συστήματος κατανομής εσόδων.

Άρθρο 13

Εξαιρέσεις από τη διαδικασία παρακράτησης φόρου στην πηγή

1. Τα κράτη μέλη που επιβάλλουν παρακράτηση φόρου στην πηγή σύμφωνα με το άρθρο 11 προβλέπουν μία από τις ακόλουθες διαδικασίες προκειμένου να διασφαλίσουν ότι οι πραγματικοί δικαιούχοι μπορούν να ζητήσουν να μην πραγματοποιηθεί παρακράτηση φόρου:

α) διαδικασία που παρέχει την δυνατότητα στον πραγματικό δικαιούχο να εξουσιοδοτήσει ρητά τον φορέα πληρωμής να υποβάλει πληροφορίες σύμφωνα με το κεφάλαιο II, λαμβάνοντας υπόψη ότι η εξουσιοδότηση αυτή ισχύει για χρονικό διάστημα τριών ετών και καλύπτει το σύνολο των τόκων που καταβάλλονται στον πραγματικό δικαιούχο από τον φορέα πληρωμής. Στην περίπτωση αυτή, εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 9·

β) διαδικασία που διασφαλίζει ότι δεν διενεργείται παρακράτηση φόρου στην πηγή όταν ο πραγματικός δικαιούχος υποβάλλει στον φορέα πληρωμής του πιστοποιητικό που του χορηγεί η αρμόδια αρχή του κράτους μέλους κατοικίας του σύμφωνα με την παράγραφο 2.

2. Μετά από αίτηση του πραγματικού δικαιούχου, η αρμόδια αρχή του κράτους μέλους κατοικίας του εκδίδει πιστοποιητικό στο οποίο αναφέρονται:

α) το όνομα, η διεύθυνση και ο αριθμός φορολογικού μητρώου ή άλλος αναγνωριστικός αριθμός ή, αν δεν υπάρχει, η ημερομηνία και ο τόπος γέννησης του πραγματικού δικαιούχου·

β) το όνομα και η διεύθυνση του φορέα πληρωμής·

γ) ο αριθμός λογαριασμού του δικαιούχου ή, εάν δεν υπάρχει, στοιχεία του τίτλου.

Το πιστοποιητικό αυτό ισχύει για περίοδο τριών ετών υπό την προϋπόθεση ότι δεν μεταβάλλονται τα στοιχεία για τα οποία εξεδόθη. Η χορήγηση του εν λόγω πιστοποιητικού στον πραγματικό δικαιούχο που το έχει ζητήσει πραγματοποιείται εντός προθεσμίας δύο μηνών από την υποβολή της αιτήσεως.

Άρθρο 14

Εξάλειψη της διπλής φορολογίας

1. Κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου που αναφέρεται στο άρθρο 10, το κράτος μέλος κατοικίας του πραγματικού δικαιούχου διασφαλίζει την εξάλειψη της διπλής φορολογίας που ενδεχομένως θα προκύψει από την επιβολή της παρακράτησης φόρου που προβλέπεται στο άρθρο 11, σύμφωνα με τις διατάξεις των παραγράφων 2 και 3.

2. Όταν επί των τόκων που εισπράττει ένας πραγματικός δικαιούχος έχει παρακρατηθεί φόρος στην πηγή στο κράτος μέλος του φορέα πληρωμής, το κράτος μέλος κατοικίας του εν λόγω πραγματικού δικαιούχου του χορηγεί, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία, πίστωση φόρου ίση με το παρακρατηθέν στην πηγή ποσό, μέχρι του ποσού του φόρου που οφείλεται στο έδαφός του για τους τόκους αυτούς. Αν το ποσό του παρακρατηθέντος φόρου υπερβαίνει το ποσό του οφειλόμενου φόρου, το κράτος μέλος κατοικίας επιστρέφει το επιπλέον ποσό του παρακρατηθέντος φόρου στον πραγματικό δικαιούχο.

3. Αν, πέραν της παρακράτησης φόρου στην πηγή όπως προβλέπεται στο άρθρο 11, επί των τόκων που εισπράττονται από τον πραγματικό δικαιούχο έχει διενεργηθεί οποιαδήποτε άλλη παρακράτηση φόρου στην πηγή και το κράτος μέλος κατοικίας χορηγεί πίστωση φόρου για την εν λόγω παρακράτηση φόρου σύμφωνα με την εθνική του νομοθεσία ή τις συμβάσεις περί διπλής φορολογίας, το ποσό του παρακρατηθέντος αυτού φόρου πιστώνεται πριν από την εφαρμογή της διαδικασίας που προβλέπεται στην παράγραφο 2.

Άρθρο 15

Διαπραγματεύσιμοι χρεωστικοί τίτλοι

1. Κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου που αναφέρεται στο άρθρο 10, οι εγχώριες και διεθνείς ομολογίες και άλλοι διαπραγματεύσιμοι χρεωστικοί τίτλοι που έχουν εκδοθεί για πρώτη φορά πριν από την 1η Μαρτίου 2001 ή που τα ενημερωτικά φυλλάδια για την εισαγωγή τους στο χρηματιστήριο αξιών έχουν εγκριθεί από τις αρμόδιες αρχές πριν από αυτή την ημερομηνία, κατά την έννοια της οδηγίας 80/390/ΕΟΚ⁽¹⁾, ή από αρμόδιες αρχές σε τρίτες χώρες, δεν θεωρούνται ως απαιτήσεις κατά την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 1 στοιχείο α), υπό την προϋπόθεση ότι δεν πραγματοποιούνται επιπλέον εκδόσεις των εν λόγω διαπραγματέυσμων χρεωστικών τίτλων από την 1η Μαρτίου 2002 και εξής.

⁽¹⁾ ΕΕ L 100 της 17.4.1980, σ. 1.

Σε περίπτωση που πραγματοποιηθούν επιπλέον εκδόσεις των προαναφερόμενων διαπραγματεύσιμων χρεωστικών τίτλων από την 1η Μαρτίου και εξής, από κυβερνήσεις ή συνδεδεμένους οργανισμούς, η συνολική έκδοση αυτών των τίτλων, αποτελούμενη από την αρχική έκδοση και τις νέες εκδόσεις, θεωρείται ως απαίτηση κατά την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 1 στοιχείο α).

Σε περίπτωση που πραγματοποιηθεί περαιτέρω έκδοση των προαναφερόμενων διαπραγματεύσιμων χρεωστικών τίτλων μετά την 1η Μαρτίου 2002 από άλλο εκδότη που δεν καλύπτεται από την προηγούμενη παράγραφο, η περαιτέρω αυτή έκδοση θεωρείται ως απαίτηση κατά την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 1 στοιχείο α).

2. Καμία διάταξη του άρθρου αυτού δεν εμποδίζει τα κράτη μέλη να φορολογούν το εισόδημα από τους διαπραγματεύσιμους χρεωστικούς τίτλους που αναφέρονται στην πρώτη παράγραφο σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία τους.

Άρθρο 16

Διεθνείς οργανισμοί

Κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου που αναφέρεται στο άρθρο 10, τα κράτη μέλη που παρακρατούν φόρο στην πηγή, όπως προβλέπεται στο άρθρο 11, έχουν τη δυνατότητα να απαλλάσσουν τους φορείς πληρωμής οι οποίοι ενεργούν εξ ονόματος διεθνών οργανισμών που εκδίδουν απαιτήσεις από την υποχρέωση παρακράτησης φόρου στην πηγή επί των τόκων που έχουν καταβληθεί για τις εν λόγω απαιτήσεις, αν αυτή η υποχρέωση αντιβαίνει σε διεθνείς συμφωνίες που έχουν συναφθεί από τα εν λόγω κράτη μέλη όσον αφορά τους συγκεκριμένους οργανισμούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΚΑΙ ΤΕΛΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 17

Άλλες μορφές παρακράτησης φόρου στην πηγή

Η παρούσα οδηγία δεν εμποδίζει τα κράτη μέλη να επιβάλουν άλλες μορφές παρακράτησης φόρου στην πηγή από αυτές που αναφέρονται στο άρθρο 11, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία τους ή τις συμβάσεις διπλής φορολογίας.

Άρθρο 18

Μεταφορά στην εθνική νομοθεσία

1. Τα κράτη μέλη θέτουν σε ισχύ τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που απαιτούνται για να συμμορφωθούν με την παρούσα οδηγία, το αργότερο την 1η Ιανουαρίου 2004.

Όταν τα κράτη μέλη θεσπίζουν τις εν λόγω διατάξεις, οι τελευταίες αυτές περιέχουν παραπομπή στην παρούσα οδηγία ή συνοδεύονται από παρόμοια παραπομπή κατά την επίσημη δημοσίευσή τους. Ο τρόπος αυτός παραπομπής καθορίζεται από τα κράτη μέλη.

2. Τα κράτη μέλη ενημερώνουν αμέσως σχετικά την Επιτροπή και της κοινοποιούν το κείμενο των ουσιαστών διατάξεων εσωτερικού δικαίου τις οποίες θεσπίζουν στον τομέα που διέπεται από την παρούσα οδηγία καθώς και πίνακα αντιστοιχίας μεταξύ της παρούσας οδηγίας και των θεσπιζόμενων εθνικών διατάξεων.

Άρθρο 19

Επανεξέταση

Η Επιτροπή θα υποβάλλει κάθε τρία έτη έκθεση σχετικά με την εφαρμογή της παρούσας οδηγίας. Βάσει αυτών των εκθέσεων, η Επιτροπή προτείνει στο Συμβούλιο, εάν συντρέχει λόγος, τις τροποποιήσεις της οδηγίας που θα ήταν απαραίτητες προκειμένου να διασφαλιστεί η καλύτερη πραγματική φορολόγηση των εισοδημάτων από αποταμιεύσεις, καθώς και η εξάλειψη των ανεπιθύμητων στρεβλώσεων του ανταγωνισμού.

Άρθρο 20

Έναρξη ισχύος

Η παρούσα οδηγία αρχίζει να ισχύει την εικοστή ημέρα από τη δημοσίευσή της στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.

Άρθρο 21

Αποδέκτες

Η παρούσα οδηγία απευθύνεται στα κράτη μέλη.